YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)
6 päivänä huhtikuuta 1995 *

Asiassa C-315/93,

jonka Rechtbank van eerste aanleg te Gent (Belgia) on saattanut ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisesti yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen ensin mainitussa tuomioistuimessa vireillä olevassa riita-asiassa

1) Flip CV

2) O. Verdegem NV

vastaan

Belgian valtio

ennakkoratkaisun komission 7.10.1988 Belgian kuningaskunnan esittämän klassisen sikaruton hävittämistä koskevan suunnitelman hyväksymisestä tekemän päätöksen 88/529/ETY (EYVL L 291, s. 78) tulkinnasta ja pätevyydestä,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. Gulmann, tuomarit J. C. Moitinho de Almeida ja J.-P. Puissochet (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: G. Tesauro,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies D. Louterman-Hubeau,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— pääasian kantajien edustajana asianajaja Luc van Parys, Gent,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen osaston jäsen Thomas van Rijn,

ottaen huomioon käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan suulliset huomautukset, jotka pääasian kantajien puolesta on esittänyt Luc van Parys, pääasian vastaajan puolesta asianajaja Vastersavendts, Bryssel, ja Euroopan yhteisöjen komission puolesta Thomas van Rijn, 19 päivänä helmikuuta 1995 pidetyssä suullisessa käsittelyssä,

kuultuaan julkisasiamiehen 16 päivänä helmikuuta 1995 pidetyssä käsittelyssä esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Rechtbank van eerste aanleg te Gent (Belgia) on päätöksellään 26.5.1993, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 14.6.1993, saattanut ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisesti yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi kaksi ennakkoratkaisukysymystä komission 7.10.1988 Belgian kuningaskunnan esittämän klassisen sikaruton hävittämistä koskevan suunnitelman hyväksymisestä tekemän päätöksen 88/529/ETY (EYVL L 291, s. 78) tulkinnasta ja pätevyydestä.

2 Nämä kysymykset on esitetty oikeudenkäynneissä, joita maataloudellinen osuuskunta Flip CV (jäljempänä Flip) ja yhdistys O. Verdegem NV (jäljempänä Verdegem) käyvät Belgian valtiota vastaan korvauksista, joiden he katsovat itselleen kuuluvan, koska heidän omistamiaan sikoja on teurastettu belgialaisten terveysviranomaisten määräyksestä klassisen sikaruton torjumiseksi. Oikeudenkäynneissä vaaditaan sekä korvauksia että viivästyskorkoja.

3 Kantajien vaatimukset perustuvat 10.9.1981 annetun kuninkaallisen asetuksen 15 pykälän 1 momentin määräyksiin, jotka koskevat klassisen sikaruton ja afrikkalaisen sikaruton edellyttämiä terveyspoliittisia toimenpiteitä (*Moniteur belge*, 11.11.1981, s. 14238), joissa määrätään:

"Talousarviomäärärahojen rajoissa [eläinlääkärin tarkastuksessa] teurastettavaksi määrättyjen sikojen omistajille maksetaan korvaus, jonka määrä on

1. 50 prosenttia teurastettaviksi määrättyjen sairaiden tai sairaaksi epäiltyjen sikojen arvioidusta arvosta;

2. tartunnan saaneiksi epäiltyjen teurastettaviksi määrättyjen sikojen arvioitu arvo."

4 Kansallisessa tuomioistuimessa Belgian valtio on väittänyt, että kyseinen pykälä velvoittaa vain suorittamaan korvauksen eikä viivästyskorkoa ja lisäksi vain käytettävissä olevien talousarviomäärärahojen rajoissa.

5 Flip ja Verdegem ovat esittäneet, että 10.9.1981 annettua kuninkaallista määräystä tulee tulkita yhteisön sikaruton torjumista koskevien määräysten yhteydessä, etenkin 11.11.1980 annetun yhteisön avustusohjelman afrikkalaisen sikaruton hävittämiseksi Sardiniassa hyväksyvän neuvoston päätöksen 80/1097/ETY (EYVL L 325, s. 8) 2 artiklan 1 kohdan f alakohdan määräysten yhteydessä, joiden mukaan sikaruton hävittämiseksi laadittujen suunnitelmien tulee sisältää "välitön ja täydellinen korvaus niille sianomistajille, joiden siat on teurastettu suunnitelman tavoitteiden saavuttamiseksi".

6 Kantajat ovat väittäneet, että tämän säännöksen tulee katsoa ikään kuin sisältyvän edellä mainittuun päätökseen 88/529, ja että kansallisen tuomioistuimen on otettava se huomioon tutkiessaan tässä tapauksessa 10.9.1981 annetun kuninkaallisen asetuksen tulkintaa ja soveltamista. Kantajat ovat väittäneet, että jos edellä mainitun päätöksen 80/1097 2 artiklassa esitetty korvausperiaate ei ulottuisi päätökseen 88/529, tästä seuraisi belgialaisten tuottajien syrjintä, joka olisi perustamissopimuksen 7 artiklan vastaista.

7 Kansalliselta tuomioistuimelta on siis kysytty asiaan liittyvien yhteisön oikeuden säännösten tulkinnasta ja pätevyydestä. Se on tämän takia päättänyt lykätä asioiden ratkaisua ja saattaa yhteisöjen tuomioistuimen ratkaistavaksi seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"1. Tulkinta

a) Onko Belgian kuningaskunnan esittämän klassisen sikaruton hävittämistä koskevan suunnitelman hyväksymisestä komission 7.10.1988 Belgian kuningaskunnalle osoittamaa päätöstä 88/529/ETY (EYVL 1988 L 291, 25.10.1988, s. 78) tulkittava siten, että siihen sisältyy myös määräys välittömästä ja täydellisestä korvauksesta niille sianomistajille, joiden siat on teurastettu suunnitelman tavoitteiden saavuttamiseksi, niin kuin on esitetty neuvoston 11.11.1980 Italian tasavallalle osoittaman päätöksen 80/1097/ETY (EYVL 1980 L 325, 1.12.1980, s. 8) 2 artiklan 1 kohdan f alakohdassa?

b) Seuraako 1 a kysymykseen annetusta myöntävästä vastauksesta, että pääkorvauksen määrään kuuluvat myös viivästyskorot ja lailliset korot?

2. Pätevyys

Mikäli edellisiin kysymyksiin vastataan kieltävästi, onko päätös 88/529/ETY vastoin ETY:n perustamissopimuksen 7 artiklan mukaista syrjintäkiellon periaatetta ottaen huomioon, että italialaisilla omistajilla on oikeus välittömään ja täydelliseen korvaukseen, mutta belgialaisilla omistajilla on oikeus siihen vain talousarviomäärärahojen rajoissa, vaikka molemmat päätökset perustuvat samaan yhteisön oikeuden säännökseen?"

Yhteisön toimenpiteet sikaruton torjumiseksi

8 Aluksi on paikallaan huomauttaa, että kantajien esittämistä päätöksistä, jotka kansallinen tuomioistuin mainitsee kysymyksissään, toinen koskee sikaruttoa, jota kutsutaan "klassiseksi" (päätös 88/529) ja toinen sikaruttoa, jota kutsutaan "afrikkalaiseksi" (päätös 80/1097), jotka ovat kaksi eri eläintautia, joihin yhteisö kohdistaa erilaisia toimenpiteitä.

9 Neuvosto on aloittanut toimet klassista sikaruttoa vastaan vuonna 1980. Ensiksi se antoi 22.1.1980 direktiivin 80/217/ETY, jolla laadittiin yhteisön toimenpiteet klassisen sikaruton torjumiseksi (EYVL L 47, s. 11). Tällä direktiivillä tavoitellaan klassisen sikaruton ehkäisemistä ja tojumista koskevien kansallisten säännösten yhdenmukaistamista. Edellä mainittu 10.9.1981 annettu kuninkaallinen asetus on osittain tarkoitettu muuntamaan tämän direktiivin säännökset Belgian oikeusjärjestykseen.

10 Hävittääkseen klassisen sikaruton, joka siihen aikaan levisi yhteisön alueella, neuvosto antoi lopulta 11.11.1980 direktiivin 80/1095/ETY, jolla asetettiin edellytykset, joilla yhteisön alue saataisiin puhdistetuksi klassisesta sikarutosta ja myös pysymään puhtaana siitä (EYVL L 325, s. 1). Tällä direktiivillä määrättiin pääasiassa niille jäsenvaltioille, joiden alueella tautia esiintyi, velvollisuus laatia ohjelmia, joilla sikarutto hävitettäisiin viidessä vuodessa. Neuvoston 11.11.1980 tekemä päätös yhteisön avustusohjelmasta klassisen sikaruton torjumiseksi (EYVL L 325, s. 5) aloitti yhteisön jäsenvaltioille suuntaaman rahallisen tuen.

11 Kun nämä toimet osoittautuivat riittämättömiksi, neuvosto päätti vuonna 1987 uudesta sarjasta toimenpiteitä, jotka täydensivät ja vahvistivat sen edeltäviä toimia. Erityisesti se velvoitti ne jäsenvaltiot, joista sikarutto ei vielä ollut hävinnyt, laatimaan uusia ohjelmia hävittääkseen taudin neljän vuoden määräajassa. Näihin suunnitelmiin yhteisö antoi myös rahallista avustusta.

12 Edellä mainittu päätös 88/529, johon kansallisen tuomioistuimen kysymykset perustuvat, tavoittelee juuri hyväksyntää Belgian kuningaskunnan esittämälle uudelle ohjelmalle, jolla klassinen sikarutto hävitettäisiin. Tämän päätöksen 1 artiklassa todetaan toisaalta, että "Belgian esittämä suunnitelma klassisen sikaruton

lopullisesta hävittämisestä hyväksytään", ja 2 artiklassa toisaalta, että "Belgian tulee saattaa voimaan lakeja, asetuksia tai hallinnollisia määräyksiä 1.1.1988 mennessä pannakseen 1 artiklassa mainitun ohjelmansa täytäntöön".

13 Mitä taas tulee sikaruttoon, jota kutsutaan "afrikkalaiseksi", yhteisön toimenpiteet ovat olleet täsmällisempiä ja ne ovat rajoittuneet taudin hävittämiseen tietyiltä yhteisön alueilta tai tietyistä jäsenmaista.

14 Yhtäältä, neuvosto on asettanut tietyille jäsenvaltioille velvollisuuden laatia ohjelmia hävittääkseen taudin ja korvaukseksi yhteisö on antanut rahallista avustusta. Näin tapahtui mm. vuonna 1977, kun Sardiniassa toteutettiin toimenpiteitä siellä levinneen afrikkalaisen sikaruton hävittämiseksi. Sovittuaan ensi vaiheessa rahallisesta tuesta Italialle, neuvosto teki edellä mainitun päätöksen 80/1097. Tässä päätöksessä asetetaan Italialle velvollisuus laatia heti ohjelma afrikkalaisen sikaruton hävittämiseksi Sardiniasta viidessä vuodessa. Ohjelman tulee sisältää ankaria hävittämistoimia ja erityisesti "välitön ja täydellinen korvaus niille sianomistajille, joiden siat on teurastettu suunnitelman tavoitteiden saavuttamiseksi" (2 artiklan 1 kohdan f alakohta). Koska tauti ei hävinnyt, italialaisten viranomaisten tuli laatia uusi afrikkalaisen sikaruton hävitysohjelma pannakseen täytäntöön neuvoston 25.4.1990 yhteisön avustusohjelmasta afrikkalaisen sikaruton hävittämiseksi Sardiniassa tekemän päätöksen 90/217/ETY (EYVL L 116, s. 24).

15 Toisaalta, yhteisö on ryhtynyt terveyspoliittisiin toimenpiteisiin estääkseen niiltä seuduilta peräisin olevien eläinten tai eläinlihan liikkumisen yhteisön sisällä, joilla tautia on havaittu.

Kansallisen tuomioistuimen kysymykset

16 Ennakkoratkaisukysymyksen tekemisestä tehdyn päätöksen perusteluissa ilmenee, että kansalliselle tuomioistuimelle esitettyjen perustelujen mukaan siltä on kysytty edellä mainitun 10.9.1981 tehdyn kuninkaallisen asetuksen 15 pykälän 1 momentin säännösten yhteensopivuutta yhteisön oikeuden kanssa siltä osin kuin niissä ei määrätä täydellistä ja välitöntä korvausta maksettavaksi niille sianomistajille, joiden siat on hallinnollisella määräyksellä määrätty teurastettavaksi, jotta klassinen sikarutto saataisiin hävitettyä.

17 Päätös 88/529, johon kansallisen tuomioistuimen kysymykset lähinnä perustuvat, on tehty edellä mainitun direktiivin 80/1095 ja siihen tehtyjen muutosten panemiseksi täytäntöön, kun taas 10.9.1981 tehty kuninkaallinen asetus on tarkoitettu muuntamaan myös edellä mainitun direktiivin 80/217 määräykset osaksi Belgian lainsäädäntöä. Päätöksellä on näin ollen eri tavoite kuin asetuksella. Lisäksi, se ei velvoita Belgian valtiota mitenkään muuten kuin määräämällä toimeenpanemaan 1.1.1988 alkaen hävittämissuunnitelman, jonka sisällöstä ei ole kyse pääasian oikeudenkäynnissä.

18 Täten päätöksen 88/529 tulkinta tai sen pätevyyden arviointi eivät vastaa kansallisen tuomioistuimen itse asiassa esittämiin kysymyksiin.

19 Jotta yhteisöjen tuomioistuin voisi antaa kansalliselle tuomioistuimelle täydellisen ja hyödyllisen vastauksen, se katsoo, että ennakkoratkaisukysymyksiin on yleisemmällä tasolla katsottava kuuluvan kysymys siitä, sisältyykö klassisen sikaruton torjumiseksi annettuihin yhteisön säännöksiin kokonaisuudessaan määräys maksaa täydellinen ja välitön korvaus tuottajille, joiden siat on teurastettu kansallisten

viranomaisten käskystä, ja, jollei näin ole, voidaanko tämän sääntelyn katsoa olevan sopusoinnussa ETY:n perustamissopimuksen 7 artiklan ja nykyisen EY:n perustamissopimuksen 6 artiklan syrjintäkiellon periaatteen kanssa.

Yhteisön säännöstön tulkinta

20 Pääasian kantajat väittävät, että sikaruton torjumiseksi annettua yhteisön säännöstöä on tulkittava niin, että se määrää teurastettujen eläinten omistajille välittömän ja täydellisen korvauksen, johon niin ollen kuuluvat myös viivästyskorot. Heidän mukaansa tämä säännöstö muodostaa yhtenäisen järjestelmän eikä päätöksiä 88/529 ja 80/1097 voida tulkita siitä erillään. Kantajien mukaan päätöksen 80/1097 2 artiklan 1 kohdan f alakohdassa esitetään yhteisön toimintalinjaan tässä asiassa yleissääntö, jonka tulee joka tapauksessa katsoa peitellysti sisältyvän päätökseen 88/529.

21 Komissio ja Belgian hallitus sitä vastoin väittävät, että klassisen sikaruton torjumiseksi annettu yhteisön säännöstö ei sisällä periaatetta välittömän ja täydellisen korvauksen maksamisesta omistajille, joiden eläimet on teurastettu. Näiden mukaan klassiseen sikaruttoon liittyvä säännöstö ei sisällä mitään määräystä tämän suhteen, ja että tällainen korvaus ei ole yhteisön oikeuden yleisperiaate eikä edes yhteisön toimintalinjaperiaate tässä asiassa. Komissio esittää erityisesti, että tällaista periaatetta ei myöskään voida johtaa neuvoston 16.12.1986 tekemistä päätöksistä 86/649/ETY ja 86/650/ETY (EYVL L 382, s. 5 ja 9), 20.2.1989 tekemästä päätöksestä 89/145/ETY (EYVL L 53, s. 55), 26.6.1990 tekemästä päätöksestä 90/424/ETY (EYVL L 224, s. 19) tai 27.11.1990 tekemästä päätöksestä 90/638/ETY (EYVL L 347, s. 27), jotka koskevat muita eläintauteja kuin klassista sikaruttoa ja joihin sisältyy erilaisia korvausperiaatteita.

22 Komission näkökanta hyväksytään.

23 Klassisen sikaruton torjumiseksi teurastettavaksi määrättyjen sikojen omistajille maksettavan korvauksen periaatetta ei voida johtaa taloudellisista seikoista eikä tässä asiassa annettujen direktiivien tai päätösten sanamuodosta.

24 Säätäessään direktiivit 80/217 ja 80/1095 yhteisö on vain halunnut määrätä terveydellisistä ja ennaltaehkäisevistä toimenpiteistä, joihin jäsenvaltioiden on ryhdyttävä torjuakseen klassisen sikaruton leviämisen ja hävittääkseen sen alueeltaan. Tällaisia toimia ovat esimerkiksi eläinten rokottaminen, tartunnan saaneiden maatilojen valvonta, tartunnan saaneiksi epäiltyjen eläinten, lihan tai tuotteiden hävittäminen, tilojen desinfiointi ja erityisesti hävittämissuunnitelmien laatiminen ja toimeenpano komission valvonnassa.

25 Sen sijaan näiden kahden direktiivin perusteluosassa tai säännöksissä mikään ei viittaa siihen, että yhteisön lainsäädännössä olisi tarkoitettu määrätä näiden toimenpiteiden asianomaisille omistajille aiheutuneista taloudellisista seurauksista ja erityisesti korvauksista näille omistajille. Direktiiveihin ei nimittäin sisälly yhtään säännöstä, joka nimenomaisesti tai edes peitellysti määräisi tällaisesta korvauksesta.

26 Edellä mainitussa päätöksessä 80/1096 luvataan kylläkin yhteisön rahallista avustusta niille jäsenvaltioille, jotka ovat sitoutuneet suorittamaan korvauksia sellaisten eläinten omistajille, joiden eläimiä on määrätty teurastettavaksi klassisen sikaruton torjumiseksi. Yhteisön lainsäädännössä sen laajan harkintavallan maatalouspolitiikan alalla huomioon ottaen (ks. erityisesti asia C-311/90, tuomio 19.3.1992, Kok. 1992, s. I-2061, 13 kohta) olisi voitu katsoa, että osittainen tai täysi korvaus teurastettujen eläinten omistajille olisi sopiva keino helpottaa klassisen sikaruton

torjumista ja että sen käyttöä tulisi kannustaa jäsenvaltioissa, mutta tämän päätöksen perusteluosassa tai säännöksissä mikään ei viittaa siihen, että teurastettujen eläinten omistajille maksettava korvaus olisi tässä asiassa yhteisön toimintalinjaan sisältyvä periaate. Päätöksen 80/1096 3 artiklan 2 kohdan a alakohta ja 2 a kohdan a alakohta sellaisina kuin ne ovat muutettuna neuvoston 22.9.1987 antamalla päätöksellä 87/488/ETY (EYVL L 280, s. 26) rajoittuvat myös määräämään vain mahdollisuudesta saada korvausta EMOTR:lta menoihin, joihin jäsenvaltio on sitoutunut maksaakseen korvauksia teurastettujen eläinten omistajille, kuitenkin rajaten rahaston korvauksen 50 %:iin näistä menoista.

27 Kuten komissio huomautuksissaan perustellusti toteaa, periaatetta, jonka mukaan klassisen sikaruton torjumiseksi teurastettujen eläinten omistajille suoritettaisiin korvaus, ei voida johtaa edellä mainitun päätöksen 80/1097 2 artiklan 1 kohdan f alakohdan säännöksistä, jotka kansallinen tuomioistuin on maininnut kysymyksissään, eikä myöskään vastaavista yhteisön säännöksistä muiden eläintautien torjumiseksi.

28 Itse asiassa, päätös 80/1097 tähtää afrikkalaisen sikaruton hävittämiseen, mikä on eri eläintauti kuin klassinen sikarutto. Sitäpaitsi, päätöksen toisesta ja kolmannesta perustelukappaleesta käy ilmi, että päätöksellä on tarkoitettu lisätä kansallisia toimenpiteitä ruttoa vastaan erityisillä yhteisön alueilla, jotta varmistettaisiin täydellinen ja pikainen taudin hävittäminen. Tässä yhteydessä teurastettujen eläinten omistajille maksettava välitön ja täydellinen korvaus voisi tuntua olevan tärkeä tai jopa ratkaiseva tekijä taudin torjumiseksi, koska sillä rohkaistaisiin teurastamaan tartunnan saaneet tai sellaisiksi epäillyt eläimet. Lopuksi on syytä todeta, että edellä mainittu päätös 90/217, jossa asetetaan Italialle velvollisuus laatia uusi ohjelma afrikkalaisen sikaruton hävittämiseksi Sardiniasta, määrää ainoastaan 2 artiklan 1 kohdan c alakohdassa "välittömän ja riittävän" korvauksen periaatteesta kyseisille omistajille.

29 Samoin muut komission huomautuksissaan mainitsemat neuvoston päätökset, eli edellä mainitut päätökset 86/649, 86/650, 89/145, 90/424 ja 90/638, joissa määrätään korvauksista omistajille, joiden eläimet on teurastettu eläinlääkintäviranomais-

ten määräyksestä, koskevat muita eläintauteja kuin klassista sikaruttoa ja määräävät ainoastaan oikeudenmukaisesta ja riittävästä korvauksesta teurastettujen eläinten omistajille.

30 Koska yhteisöllä ei ole tätä asiaa koskevia säännöksiä, jää kansallisten viranomaisten määräyksestä klassisen sikaruton torjumiseksi teurastettujen sikojen omistajille suoritettava korvaus kunkin jäsenvaltion toimivaltaan.

31 Tästä seuraa, että klassisen sikaruton torjumiseen sovellettavaa yhteisön säännöstöä on tulkittava niin, ettei se määrää jäsenvaltioita ottamaan käyttöön järjestelmää, jonka mukaan kansallisten viranomaisten määräyksestä teurastettujen sikojen omistajille suoritetaan korvausta.

Yhteisön säännöstön pätevyys

32 Kansallinen tuomioistuin pohtii, onko yhteisön säännöstö pätevä, kun sitä verrataan perustamissopimuksen 7 artiklassa ilmaistuun kieltoon syrjiä kansalaisuuden perusteella.

33 Päinvastoin kuin pääasian kantajat tästä esittävät, klassisen sikaruton torjumiseen tähtäävä yhteisön säännöstö ei loukkaa tässä artiklassa ilmaistua syrjintäkiellon periaatetta.

34 Tämä säännöstö ei nimittäin määrää kansalaisuuden perusteella erilaista korvausta teurastettujen eläinten omistajille, sillä kuten edellä on todettu, yhteisö ei sääntele

lainkaan kysymystä näille omistajille maksettavasta korvauksesta. Tällainen tilanne, jossa toiset jäsenvaltiot ovat toimivaltansa rajoissa päättäneet korvausjärjestelmästä näille omistajille, kun taas toiset jäsenvaltiot eivät ole tätä tehneet, ei voi olla perustamissopimuksen sääntöjen rikkomista.

35 Lopuksi se, että yhteisö on määrännyt täyden tai osittaisen korvauksen suorittamisesta omistajille, joiden eläimiä on teurastettu muiden eläintautien kuin klassisen sikaruton torjumiseksi, ei myöskään riko syrjintäkieltoa eikä perustamissopimuksen 40 artiklan 3 kohdassa ilmaistua yhdenvertaisen kohtelun periaatetta ottaen huomioon, että kyseiset tilanteet ovat asiallisesti erilaisia.

36 Tämän vuoksi on syytä vastata esitettyihin ennakkoratkaisukysymyksiin yhtäältä, että klassisen sikaruton torjumiseen tähtäävää yhteisön säännöstöä on tulkittava siten, ettei se määrää jäsenvaltioita ottamaan käyttöön järjestelmää, jonka mukaan kansallisten viranomaisten määräyksestä teurastettujen sikojen omistajille suoritetaan korvausta, ja toisaalta, että kyseisen yhteisön säännöstön arviointi ei ole tuonut esiin mitään syytä, joka vaikuttaisi sen pätevyyteen.

Oikeudenkäyntikulut

37 Huomautuksensa tuomioistuimelle esittäneille Belgian hallitukselle ja Euroopan yhteisöjen komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Koska esitetty oikeudenkäyntikuluvaatimus kuuluu pääasian asianosaisten osalta kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevaan oikeudenkäyntiin, kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto)

on ratkaissut Rechtbank van eerste annleg te Gentin (Belgia) päätöksellään 26 päivänä toukokuuta 1993 sille esittämät kysymykset seuraavasti:

1) Klassisen sikaruton torjumiseksi sovellettavaa yhteisön säännöstöä on tulkittava siten, ettei se määrää jäsenvaltioita ottamaan käyttöön korvausjärjestelmää sellaisille sikojen omistajille, joiden eläimet on teurastettu kansallisten viranomaisten määräyksestä.

2) Tämän yhteisön säännöstön arviointi ei ole tuonut esiin mitään syytä, joka vaikuttaisi sen pätevyyteen.

Gulmann Moitinho de Almeida Puissochet

Julistettiin Luxemburgissa 6 päivänä huhtikuuta 1995.

Kirjaaja

R. Grass

Kolmannen jaoston puheenjohtaja

C. Gulmann